

Nr 548

Av herr Nilsson i Svalöv m. fl., angående anstånd med inbetalning av skatt.

(Lika lydande med motion nr 486 i Första kammaren)

Jämlikt 49 § uppbördsförordningen den 5 juni 1953 kan skattskyldig, som anfört besvär över beskattningsnämnds eller skattedomstols beslut rörande taxering, av lokal skattemyndighet beviljas anstånd med inbetalning av skatt därest vederbörande taxeringsintendent i yttrande över den skattskyldiges framställning om anstånd förklarar sig icke ha något att erinra mot bifall, helt eller delvis, till densamma. Anståndet avser då det belopp som betingas av taxeringsintendentens yttrande. Detta yttrande skall jämlikt anvisningarna till nyssnämnda paragraf baseras på taxeringsintendentens ställningstagande till de över taxeringen anförda besvären. Om utredningen av besvärsärendet icke är avslutad och om taxeringsintendenten med hänsyn härtill eller av annat skäl icke anser sig kunna göra något uttalande rörande sitt framtida ställningstagande, skall detta meddelas den lokala skattemyndigheten, som i så fall har att avslå framställningen om anstånd med skattens erläggande.

Uppbördssakkunniga hade i sitt betänkande föreslagit anstånd med inbetalning av skatt, då den skattskyldige överklagat taxeringsnämndens beslut under förutsättning att vederbörande taxeringsintendent helt eller delvis tillstyrkt bifall till besvären. Gentemot de sakkunnigas inställning hade i några remissyttranden riktats kritik. I Kungl. Maj:ts proposition nr 100 år 1953 har departementschefen medgett att fog funnes för denna kritik men att han å andra sidan icke heller funnit något bättre förslag till lösning av frågan om anstånd. Han ansåg därför att i allt fall försöksvis det av de sakkunniga förordade systemet borde prövas, men framhöll å andra sidan att starka skäl talade för ett utbyggande av anståndsmöjligheterna. Han anförde sålunda bl. a.: "Jag vill erinra om det fall, då en skattskyldig, mot bestridande, av någon anledning åsattes en hög taxering av beskattningsnämnderna och fråga ej är om s. k. misstagstaxering. Även om det skatterättsliga bedömandet i högsta instans sammanfaller med den skattskyldiges uppfattning, måste han, vid risk av exekutiva åtgärder och oberoende av i det enskilda fallet föreliggande olägenheter, erlægga skatt enligt de lägre instansernas beslut. Först efter en, med hänsyn till skattedomstolarnas arbetsanhopning, kanske ganska lång tid restitueras beloppet jämte viss ränta. Ej utan fog har

kritik riktats mot bestämmelserna i denna del. De sakkunniga har ej gått in på dessa problem, och jag är ej heller själv beredd att utan en närmare utredning taga en slutlig ställning.”

De sakkunniga hade begränsat anståndsätten till de fall då vederbörande skattskyldig överklagat taxeringsnämnds beslut. Departementschefen föreslog emellertid en utsträckning av rätten till att avse jämväl de fall, då besvär anförts över prövningsnämnds och kammarrättens beslut. Förutsättningen skulle emellertid i samtliga fall vara att taxeringsintendenten tillstyrkt eller förklarat sig ämna tillstyrka bifall till besvären helt eller delvis.

Genom den utformning som bestämmelserna i uppbördsförordningen erhållit och mot bakgrunden av departementschefens uttalande har för taxeringsintendent icke givits någon möjlighet att tillstyrka anstånd med inbetalning av skatt i andra fall än där han anser sig böra — helt eller delvis — tillstyrka de av den skattskyldige anförda besvären. En sådan begränsning av taxeringsintendents möjlighet att tillstyrka anstånd kan icke enligt vårt förmenande vara lämplig. Framför allt där tvisten i skatteprocessen rör en fråga av principiell natur och denna måhända föres upp till avgörande i högsta instans för att prejudikat skall erhållas medför begränsningen av rätt till anstånd — på sätt jämväl departementschefen i sitt här ovan citerade uttalande framhållit — en onödig och ofta obillig belastning på den skattskyldige. I tolkningsfrågor, där taxeringsintendent och skattskyldig har olika uppfattning, blir resultatet sålunda att den skattskyldige alltid får ligga ute med pengar, vilkas anskaffande för honom mången gång kan vara ett synnerligen besvärligt problem. På grund av skatteprocessens utsträckning i tiden blir den ekonomiska påfrestningen för den skattskyldige än mer kännbar. Vi finner det icke vara rimligt att taxeringsintendent skall vara *förhindrad* att tillstyrka bifall till framställning om anstånd med inbetalning av skatt av den anledningen att han icke anser sig kunna tillstyrka bifall till av den skattskyldige anförda besvär i de fall då princip-, tolknings- eller skälighetsfrågor eller dylikt är föremålet för tvisten i skatteprocessen.

Under återopande av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta antaga följande

Förslag

till

*förordning om ändrad lydelse av punkt 1 av anvisningarna till 49 §
uppbördsförordningen den 5 juni 1953 (nr 272)*

Härigenom förordnas, att punkt 1 av anvisningarna till 49 § uppbördsförordningen den 5 juni 1953 skall erhålla följande ändrade lydelse.

Anvisningar

till 49 §

1. Lokal skattemyndighets beslut i anledning av framställning om anstånd

enligt 49 § 1 mom. första stycket skall grundas på det yttrande över framställningen, som det åligger taxeringsintendent att avgiva. Denne skall därest detta med hänsyn till föreliggande omständigheter är möjligt, i yttrandet tillkännagiva sitt ställningstagande till de över taxeringen anförda besvären. Taxeringsintendenten må tillstyrka framställning om anstånd, förutom då han anser sig böra tillstyrka den skattskyldiges besvär, i fall då besvären avse princip-, tolknings- eller skälighetsfrågor.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkom från trycket i Svensk författningssamling.

Stockholm den 26 januari 1961

Eric Nilsson
i Svalöv

Hans Nordgren

Lennart Stiernstedt